

Underretternes Kompetence, maa jeg paa det bestemteste fraraade de herom stillede Underændringsforslag. Der er bl. a. anført til Gunst for denne Udvidelse, at man maa søge at aflaste Landsretterne noget, idet man mener, at deres Arbejde vil svulme op, saaledes at de vanskeligt kan overkomme det. Dernæst er der anført, at Underrettsdommerne udmærket kan bestille noget mere, end de gør i Øjeblikket. Jeg vil overfor dette gerne sige, at det jo her først og fremmest drejer sig om, hvad der kan siges at være retsplejemæssigt forsvarligt, og den Omstændighed, at en og anden Underrettsdommer hist og her i Landet muligt kan bestille noget mere, end han gør i Øjeblikket, kan ikke være tilstrækkelig til, at man begynder at pille ved de Bestemmelser, som paa dette Omraade er gældende. Det er for øvrigt et stort Spørgsmaal, om man f. Eks. for Københavns Byrets Vedkommende kan ræsonnere paa tilsvarende Vis. Det er ofte blevet anført, at Behandlingen af Sagerne i Københavns Byret allerede nu er alt for summarisk, og at det vilde være uheldigt, om man gik videre ad den Vej, som man allerede er vandret et godt Stykke af ved de Udvidelser, der tidligere har fundet Sted.

Jeg skal gøre opmærksom paa, at man allerede tidligere har udvidet Grænsen for Underretternes Competence fra Sager af 300 Kr.s Værdi til Sager af 800 Kr.s Værdi, og naar man ser paa Pengenes Værdi i Øjeblikket, synes jeg, det maa siges at være en meget betydelig Udvidelse, der nu her foreslaas. Forholdet er jo da ogsaa det, at der ikke til Begrundelse for denne Udvidelse er fremført noget virkelig sagligt Forsvar. Det er endogsaa saaledes, at denne Udvidelse er fraraadet fra flere Sider, som jeg synes man vanskelig kan ignorere. Det staaende Retsplejeudvalg har fraraadet den, Professor Munch-Petersen, hvis Navn fra alle Sider nyder Anseelse, naar der er Tale om Retsplejevæsenets Ordning her i Landet, har meget bestemt udtalt sig imod denne Udvidelse, og Sagførernes Repræsentanter er ganske bestemt gaaet imod Forslaget og har anført adskillige gode Grunde for deres Opfattelse.

Det forekommer mig, at man under Hensyn hertil og under Hensyn til den Usikkerhed, der i det hele har gjort sig gældende ved Behandlingen af dette Spørgsmaal, meget maa fraraade Gennemførelsen af den foreslaaede Udvidelse. Det vil i øvrigt, i hvert Fald i nogen Grad, være et Brud paa den Ordning, man hidtil har haft, paa det System, man lever under efter Rets-

plejelovens Gennemførelse, hvorefter Landsretsbehandling er den normale for alle Sager af nogenlunde Betydning, og hvor Behandling ved Underret og af Enkelt-dommer kun finder Sted, hvor det drejer sig om Smaasager. Der er endvidere en Ting, man ikke maa se bort fra, og det er dette, at ved at flytte Grænsen saaledes, som der har været Tale om, afskærer man en Del Sager fra at kunne behandles ved Højesteret. Jeg synes ogsaa, dette vil være uheldigt. Det er blevet sagt, at man maa jo ikke glemme, at naar man lader flere Sager behandle ved Underretterne endnu, bliver der Adgang til Appel til Landsretten. Dette er naturligvis rigtigt, men hvis man tænker det nøjere igennem, kan man jo ikke se bort fra, at man ved at faa alt for mange Appelsager i uheldig Grad udvider den Papirretspleje, som man har været nogenlunde enig om, at vi skulde søge at komme bort fra snarest muligt.

Af alle disse Grunde maa jeg bestemt fraraade de Underændringsforslag, der gaar ud paa at udvide Underretternes Competence.

Naar der i øvrigt til Begrundelse af de vigtigste af de Ændringer, hvorom der er stillet Forslag i denne Samling af den højtærede Justitsminister, er sagt, at det bl. a. drejer sig om Besparelser, om Indskrænkning af Udgifterne o. s. v. — dette har naturligvis Adresse til Forslaget om at indskrænke Landsretternes Antal —, saa ønsker jeg at gøre opmærksom paa, at Retsplejen jo dog kan siges at være en ikke helt daarlig Forretning for den danske Statskasse. Der erlægges saa store Gebyrer, at man har Lov til at kræve, at Retsplejen indrettes saaledes, at det retsplejemæssige i enhver Henseende bliver tilfredsstillende for den Befolkning, der erlægger de store Afgifter til Statskassen.

I Udvalgets Betænkning staaer anført, at man har haft et Samraad med den højtærede Justitsminister angaaende Tonen i Retterne. Da det er mig, der har foranlediget dette Samraad, ønsker jeg at knytte nogle Bemærkninger hertil. Den direkte Anledning til, at jeg har ønsket dette Samraad og har begæret det nævnt i Betænkningen, er den, at jeg her overfor dette høje Ting har ønsket at fremføre en Sag, der har været Genstand for Omtale i Pressen. Det drejer sig om en Tildragelse i Viborg Landsret under en Sag, der var til Behandling den 11. April i Aar.

I Viborg Landsret var til Afgørelse en Sag, der var anlagt af en Arbejdsmand imod hans Kommune. Det drejede sig om Dagpenge i Anledning af en Tilskadekomst